

Arrest

nr. 292 929 van 18 augustus 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 februari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn.

Zij verklaart op 31 juli 2019 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 2 augustus 2019 diende zij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 juli 2019 werd inmiddels reeds vastgesteld dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij overeenstemden met vingerafdrukken, welke op 5 juni 2019 te Slovenië werden genomen naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming aldaar.

Op 30 augustus 2019 werd de verzoekende partij gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, nopens de aan het verzoek om internationale bescherming ten grondslag liggende motieven.

Op 4 september 2019 werd een terugnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten, welke op 17 september 2019 uitdrukkelijk de terugname hebben aanvaard in toepassing van artikel 18.1.b van de Dublin III-verordening.

Op 15 oktober 2019 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 245 447 d.d. 4 december 2022 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep.

Op 15 april 2021 was het dossier inmiddels alsnog overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 17 juni 2022 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 283 151 d.d. 13 januari 2023 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep.

Op 13 februari 2023 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : R. (...)

voornaam : S. (...)

geboortedatum (...)

geboorteplaats : Shiraz

nationaliteit : Iran

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 17/06/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 13/01/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1.1°, van de wet van 15 december 1980.

- (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familielevens

Betrokkene verklaarde dat een meerderjarig zoon in België of in een andere Lidstaat verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Bovendien maken beiden het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de familiekeren behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Betrokkene verklaarde een relatie te hebben met een legaal in België verblijvende persoon. Uit het administratief dossier van betrokkene blijken evenwel geen bewijzen van een dergelijke relatie en het loutere feit dat betrokkene dit verklaarde, is op zich onvoldoende om een duurzame en stabiele relatie te bewijzen. Indien betrokkene effectief een gezinsleven in België onderhoudt, wijzen we erop dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om allé voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we erop dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar partner betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde dat haar linkerbeen is gebroken en door complicaties nog steeds last heeft aan haar linkerbeen. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet).

Zij licht haar middel toe als volgt:

"Art. 74/13 Vreemdelingenwet stelt :

'Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. '

De bestreden beslissing waarbij het bevel gegeven werd om het land binnen de 30 dagen te verlaten, heeft te weinig rekening gehouden met het gezins- en familielevens van verzoekster.

Verzoekster vormt een feitelijk gezin met dhr. M. A. V. (...). die in België als politiek vluchteling erkend werd. Verzoekster heeft reeds de nodige stappen ondernomen om met hem in het huwelijk te treden.

Het bevel om het land te verlaten heeft met deze feitelijke gezinsvorming onvoldoende rekening gehouden, en dit is een schending van de bepalingen van art. 74/13 Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel gebiedt de D.V.Z. rekening te houden met het gezins- en familielevens van verzoekster.

Verzoekster is van mening dat het bevel om het land te verlaten dat haar gegeven werd ondanks de feitelijke gezinsvorming met dhr. M. A. V. (...). die over een wettige verblijfstitel beschikt, een schending uitmaakt van art. 74/13 Vreemdelingenwet, en dat dit bevel vernietigd, minstens geschorst dient te worden."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarvan verzoekster de schending aanvoert luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De bestreden beslissing motiveert wat volgt:

"In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familielevens

Betrokkene verklaarde dat een meerderjarig zoon in België of in een andere Lidstaat verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Bovendien maken beiden het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de familiekeren behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Betrokkene verklaarde een relatie te hebben met een legaal in België verblijvende persoon. Uit het administratief dossier van betrokkene blijken evenwel geen bewijzen van een dergelijke relatie en het loutere feit dat betrokkene dit verklaarde, is op zich onvoldoende om een duurzame en stabiele relatie te bewijzen. Indien betrokkene effectief een gezinsleven in België onderhoudt, wijzen we erop dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om allé voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we erop dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar partner betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde dat haar linkerbeen is gebroken en door complicaties nog steeds last heeft aan haar linkerbeen. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Aldus blijkt dat de bestreden beslissing wel een motivering in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet inhoudt. Verzoekster is niet akkoord met de beoordeling die werd gemaakt aangaande haar gezinsleven. Zo stelt zij dat ze een feitelijk gezin vormt met een erkende vluchteling, nl. dhr. M.A.V. en dat de nodige stappen werden ondernomen om te huwen.

In de bestreden beslissing wordt aangestipt dat er geen bewijzen van de relatie terug te vinden zijn in het administratief dossier en zo er wel een relatie zou zijn, verzoekster dan een aanvraag tot gezinshereniging dient in te dienen.

Nazicht van de stukken van het administratief dossier laat inderdaad niet toe te besluiten tot het bestaan van een relatie met dhr. M.A.V. In het administratief dossier is geen enkele verwijzing terug te vinden van een relatie met dhr. M.A.V. Integendeel naar aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoekster dat ze in het opvangcentrum in Bosnië haar huidige echtgenoot leerde kennen, nl. dhr. Q.A.A., met wie ze samen de weg naar België aflegde en met wie ze religieus huwde. Verzoekster brengt bij haar verzoekschrift enkel een kopie van de identiteitskaart van dhr. M.A.V. bij. Hiermee toont ze geenszins aan dat ze een gezinsleven onderhoudt met dhr. M.A.V. ook wat betreft haar verklaring dat de nodige stappen om te huwen werden ondernomen, brengt ze niet het minste begin van bewijs bij. Ze beperkt zich tot een blote bewering.

Op grond van verzoeksters verklaringen, die op geen enkele wijze worden aangetoond, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de beoordeling die de verwerende partij heeft gemaakt in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kennelijk onredelijk zou zijn.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij licht haar middel toe als volgt:

"Art. 8 E.V.R.M. stelt :

'Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Verzoekster vormt een feitelijk gezin met haar aanstaande huwelijkspartner M. A. V. (...), die over een wettige verblijfstitel beschikt. Als verzoekster nu naar Iran zou moeten terugkeren om aldaar de machtiging tot verblijf aan te vragen. dient zij België voor een lange tijd te verlaten, komt er een einde aan de feitelijke gezinsvorming tussen verzoekster en dhr. M. A. V. (...). en komt hierdoor zelfs hun geplande huwelijk in het gedrang. En dit ware een grove inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster.

Indien men verzoekster, die een feitelijk gezin vormt met haar partner M. A. V. (...), die over een wettige verblijfstitel beschikt. zou verplichten naar Iran terug te keren om aldaar een visum C met het oog op een huwelijk aan te vragen, ware dit een grove inmenging in de uitoefening van haar recht op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven.

Dergelijke inmenging is een duidelijke inbreuk op art. 8 E.V.R.M.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Zoals hiervoor reeds werd aangestipt brengt verzoekster niet het minste begin van bewijs bij van haar relatie. De Raad verwijst naar hetgeen hiervoor reeds werd uiteengezet.

Nu verzoekster het bestaan van een gezinsleven niet aannemelijk maakt, toont zij evenmin de schending van artikel 8 van het EVRM aan.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 12 van het EVRM.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“Art. 12 E.V.R.M. stelt:

‘Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten welke de uitoefening van dit recht beheersen.’

Het recht om een huwelijk aan te gaan is een universeel recht, en dit recht kan niet ondergeschikt gemaakt worden aan de verblijfsregeling van de toekomstige huwelijkspartners.

Indien er vóór de voltrekking van het huwelijk een bevel gegeven wordt om het land te verlaten, komt hierdoor de voltrekking van het huwelijk in het gedrang. Indien er in deze omstandigheden, korte tijd vóór het afsluiten van het geplande huwelijk, aan verzoekster een bevel gegeven wordt het land te verlaten, is dit een duidelijke schending van art. 12 van het E.V.R.M. (R.v.St., nr. 73.777, 19 mei 1998)."

Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van artikel 12 van het EVRM niet aannemelijk. Zoals reeds hiervoor werd aangestipt heeft de verzoekende partij het bestaan van een relatie op geen enkele wijze aangetoond, noch brengt zij stukken bij waaruit zou blijken dat ze de intentie heeft om te huwen. Bovendien toont verzoekster niet aan dat zij ingevolge de bestreden beslissing niet zou kunnen huwen. De omzendbrief van 17 september 2013 voorziet echter in een tijdelijke bescherming tegen gedwongen verwijdering wanneer er een huwelijksaanvraag wordt ingediend. Het recht om te huwen is immers een fundamenteel mensenrecht. De bescherming tegen gedwongen verwijdering geldt vanaf dat datum van het ontvangsbewijs van de ambtenaar van de burgerlijke stand, eens de nodige documenten werden overgemaakt om een huwelijksaangifte te doen. Het bevel wordt niet gedwongen uitgevoerd tot: de dag volgend op de dag van de huwelijksvoltrekking, of de dag van de weigering van de huwelijksvoltrekking, of het verstrijken van de termijn van 6 maanden waarbinnen het huwelijk voltrokken moet worden.

Een schending van artikel 12 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU